

K O H O K O H T I A

NUMERO 16

JOULUKUU 2010

Sortavalassa ja Valamossa heinäkuussa 2010

Sukuseura järjesti kolmannen matkansa sukumme juurille viime kesänä. Meitä suosi aurinkoinen ja lämmin, jopa helteinen sää koko matkan ajan. Karjalan kauniit maisemat levittäytyivät ympärillemme ja Laatokka kimmelsi sinisenä matkatessamme Valamon luostarisaaressa. Kerromme matkasta enemmän lehtemme sivuilla.

RIEMUN SUURI SOITTO

Karjalasta kajahtaa! Ehkäpä nämä Karjalaisten laulun sanat ovat tarkoituksella mahtipontisia ja vertauskuvina osin uhmaaviakin. ”Onnen päivän koitto” on kautta maailman sivun sarastanut suomalaisille juuri Karjalan suunnalta, mikäli ajattemme asiaa vain tähtitieteellisesti. Mutta on Karjalasta päin kansakunnallemme toki sarastanut monia henkisiäkin auringonsäteitä, kansanrunoudesta lähtien. Ja ennen kaikkea iloista mieltä!

Näitä asioita joutui pohtimaan viime kesän todella onnistuneella Sortavalan matkallamme. Kummallisen autiossa kaupungissa vaelsi helletamineissaan iloinen porukka sotaa pakoon lähteneiden ja kotiseutunsa menettäneiden laatokankarjalaisten jälkeläisiä. Mahtuihan joukkoon toki jokunen muukin.

... jatkuu

Nurmettuneiden ja vankasti pusikoituneiden kumpujensa alla lepäävät esivanhempamme voivat jossakin tuonpuoleisessa iloita siitä, että heidän jälkeläisillään ovat asiat kaikin puolin kunnossa. Me jälkeläiset puolestamme saatamme tuntea iloa taasen siitä, etteivät esivanhempamme joutuneet näkemään kättensä töiden rapistuneita raunioita ennen niin vireällä kotiseudullaan.

Iloaan on ihminen pohtinut jo varhain. Antiikin kreikkalainen Demokritos määritteli onnelliseksi hänet, joka ei murehdi, mitä häneltä puuttuu, vaan riemuitsee siitä, mitä hänellä on. Roomalainen Horatius puolestaan kehotti ihmismieltä iloitsemaan siitä, mitä on nyt ja tässä eikä huolehtimaan vain tulevaisuudestaan. Vastoinkäymisten karvaus tulee lieventää naurolla; eihän täydellistä onnea olekaan!

Satoja vuosia ennen näitä herroja asettuivat jotkut oletetuista kantasuomalaisista tuolloin jo muotoutuneen Laatokan rannoille. Mahtava järvi lienee antanut heille paitsi ravintoa myös monenmoista ilonaihetta. Siinä järvi on sen jälkeenkin lainehtinut ikaikaisesti vähät välittämättä, mistä syystä sen rannoilla vuosituhanten mittaan kulloinkin on tapeltu. Samaa komeaa ulappaa myöten matkasimme mekin vuorollamme Valamoon todetaksemme, kuinka luostarielämä oli upeilla saarilla jälleen elpymässä. Ajan virrassa sittenkin jokseenkin lyhyt ateismin kausi on päättynyt. Venäjällä etsitään sekä vaalitaan taas kristillisiä arvoja. Nykyjohdokin tukee kehitystä avoimesti. Ilonaihe tämäkin.

Tämän lehden sivuilla olemme kerta kerran jälkeen saaneet onnitella 80-vuotiaita ja vanhempiakin sukulaisiamme, niin nytkin. Laatokan rantojen ensi asukkaille moinen ikä olisikin ollut täysin käsittämätön seikka.

Lehden kannessa matkalaiset ovat ryhmäkuvassa Valamon luostarikirkon edessä. Kirkossa naisilla piti olla hame päällä ja huivi päässä.

Lue sivulta 13, ketkä kaikki tällä kertaa olivat mukana sukuseuran matkalla!

Kannen oikeassa yläkulmassa on sininen Sortavalan vaakuna.

Pitkä ikä on paitsi siunausta myös syy kiitokseen ja iloon sekä lähiomaisille että koko suvulle.

Tämän päivän hyvinvointiamme Suomessa on mitattu lukuisilla tasokkailla tutkimuksilla ja useita eri muuttujia tarkastellen.

Kansainvälisissä tutkimuksissa olemmekin pärjänneet hienosti. Aivan äskettäin saimme Amerikasta televisiomainetta suoranaisesti tuutintäydeltä. Kotoinen elomme on siis varsin tasokasta, ja siitä olemme todellisuudessa itsekkin tyytyväisiä. Mutta onnellisuusmittauksissa emme kuitenkaan menesty. Mistä moinen?

Onnellisuutta on kirjallisuudessa kuvattu joskus tyyneksi ja viattomaksi itsevarmuudeksi. Suomalaiseen perinteeseen ei liika avoimuus olekaan koskaan kuulunut. ”Kell’ onni on, se onnen kätkeköön!” valisti Eino Leinokin tunnetuissa säkeissään. Tällainen umpimielisyys ja erakoituminen ei kuitenkaan lopulta ole hyvästä!

Ympäristö luovutetussa Karjalassa on monin paikoin vielä lohduttomassa kunnossa. Mutta olemme saaneet elää naapureina lähes 70 rauhanvuotta, minkä täytyy olla kaikille onnettoman viime sodan osapuolille jakamaton ilon ja onnen asia. Räsistynyt rajaseutu on karulla tavallaan hintaa onnestamme.

Muilla suomalaisilla onkin meistä karjalaisista opittavanaan ennen kaikkea kykymme iloita ja surra aidosti. Niiden kuteista syntyikin sitten onnellisen elämämme kirjo. Vikkelät karjalaiset saattavat olla ensi joukkona vastakin soitelemassa ”Suomen suruja”, mutta miksi aina mollissa? Riemun suurta soittoahan voidaan toki muunnella niin sanojensa kuin esittämistapansakin puolesta.

Onnea on myös ihmisen täysi vapaus päättää itse tekemisistään.

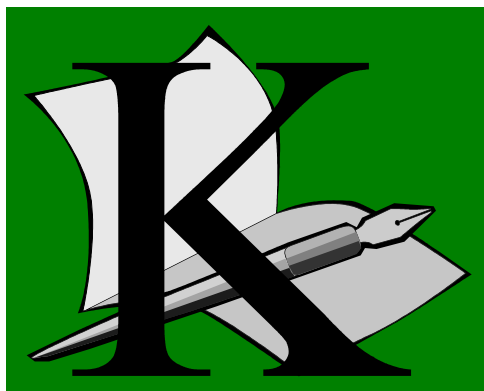
Päätoimittaja Pekka Simpura

Kohokohtia 16/2010

sivu

Pääkirjoitus	1-2
Sisällysluettelo /Lehden toimitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
Kunniajäsen Aaro Kohonen 80 vuotta	5
Sortavalan matka kesällä 2010	6-7
Luterilainen kirkko Sortavalassa	8
Vanhoja asuinpaikkoja Sortavalassa	9
Ruokamatkalla jossakin Suomessa	10-11
PEKKA: Pilapiirros	12
Varsinainen sukukokous 2010	13
"Kohoset Afrikassa"	14-15
Simuloitu etelänloma (huumorilla)	16
Kohoskahvit vuonna 2010	17
Kohokkaita ja lässähdyksiä	18

Jaakon ja Marjan häät	19
UNTO: Piirros ja runoja	20
Erkki Lempisen muistolle	21
Eila-Sofia Kohosen muistolle	22-23
Aili Mattilan muistolle	24-25
Muistokuvia Valamosta	25
Kohosten Kohokohtia	26
Korkean iän Kohoset	27
Takakansi: Hallonbladin hautakappeli	28

KOHOKOHTIA

**Kohosen Sukuseura ry:n
sukulehti**

(Per. 1992)

**KUVITUS:
Unto Kohonen ja Pekka Simpura**

Otamme mieluusti vastaan jäsenistön lähettämää materiaalia. Erityisesti toivomme pikku-uutisia Kohosten Kohokohtia -palstallemme.

**VASTAAVA TOIMITTAJA:
Pekka Simpura, puh. 050-598 3212
Soukan rantatie 8 A 9
02360 ESPOO**

**TOIMITUSSIHTEERI/TAITTO:
Pirjo Lehtinen, puh. 040-561 2730
sähköposti:
aune.lehtinen@kolumbus.fi**

**TOIMITUSKUNTA:
Sukuseuran hallituksen jäsenet**

Kaiken maailman karjalaisia

Vuoden 2010 Kohoskahveilla näkyi Kohosen suvun karjalaisuuden moni-ilmeisyys. Jyväskylässä helmikuussa Alvar Aalto -museon kahvilassa mukana oli alun toistakymmentä ihmistä. Jyväskylän seudulla karjalaistaustaista väestöä on paljon, nimenomaan Sortavalasta lähtöisin olevia on jälkeläisineen siellä varmasti useita tuhansia, ellei jo yli kymmenentuhannen. Savolaismurteen alueella Jyväskylässä karjalaistaustaiset eivät muutenkaan ole erottuneet väestöstä niin kuin läntisemmällä ja eteläisemmällä murrealueilla. Ei siis ole kovin erikoista olla taustaltaan karjalainen Jyväskylän seudulla. Sama pätee minun kotikaupunkiini Mikkeliin: vanhoista naapureistamme siellä hyvinkin puolella on juuria Karjalassa, mutta mikkeliiläisiksi kaikki mieluusti tunnustautuvat.

Marraskuussa olimme kahveilla Laihialla Pertti ja Leena Kangasmaan kodissa. Paikalla oli yli 20 henkeä, ja lähes kaikilla oli kielimurteenaan Etelä-Pohjanmaan jyrävä nuotti. Suurimmalla osalla paikalla olleista oli täälläkin karjalaisuutta ja sekin tuntui istuvan ihmisiin luontevasti. Ei sitä tarvinnut erikseen esillä pitää, se pilkahteli puheen lomassa siellä täällä. Ja onhan Pohjanmaallakin paljon karjalaisia, esimerkiksi Sortavalan eteläisen naapuripitäjän Jaakkiman väkeä Kurikassa ja Teuvalla. Laatokan rantojen mäkiiset maisemat ovat jo kaksi sukupolvea sitten vaihtuneet tasaisempaan jokimaisemaan, ja karjalaisuus on mukana enemmänkin jotenkin taustalla kuin etualalla.

Kun väki liikkuu muutenkin kuin sotien seurauksena pitkin maata ja ulkomaita, on yhteen maakuntaan kiinnittyvä sukutausta jatkuvasti harvinaisempi. Olisi varmaan mahdollista selvittää, miten suuri tai pieni osa väestöstä on sellaisia, joiden kaikki esivanhemmat isovanhempien sukupolvesta alkaen taaksepäin laskien ovat asuneet koko ikänsä samassa maakunnassa. Tulos voisi olla yllättävä: näitä kaikkein pesunkestävimpiä pohjalaisia, savolaisia, hämäläisiä, karjalaisia ja niin edelleen ei ehkä ole edes puolia koko maan väestöstä. Muut ovat

enemmän tai vähemmän sekoituksia, ja on sattuman varassa, mihin esivanhempiansa identiteettiin nykypolvet kiinnittyvät. Suomestakin on tulossa siis maakuntien sulatusuuni samaan tapaan kuin Yhdysvallat olivat Amerikan – siirtolaisuuden aikana kansakuntien sulatusuuni. Jonkin aikaa muuttajat olivat kiinni lähtömaansa identiteetissä. Pennsylvanian osavaltiossa oli yhden äänen varassa, että viralliseksi kieleksi olisi tullut saksa englannin asemasta. Missään en ole nähnyt kaupungin keskustassa niin paljon saksalaisravintoloita kuin Ann Arborissa Michiganissa. Ja Chicago oli muutama vuosikymmenen ajan maailman toiseksi suurin puolalaiskaupunki Varsovan jälkeen. Saksalaisia ja puolalaisia oli USA:ssa miljoonia, ja jopa kymmeniä miljoonia. Suomalaisia oli vähän, mutta kerääntyivät hekin yhteen. Thunder Bay Kanadassa oli vielä 1900-luvun loppuvuosikymmeninä kuulu kaupunkina, jossa pitkälle pärjäsi suomen kielellä.

Sodan jälkeen Suomessakin oli kaupunkeja, joissa karjalaisuus näkyi ja tuntui. Lahti ja viipurilaiset, Jyväskylä ja sortavalalaiset sekä Hämeenlinna ja Kannaksen väki ovat tunnetuimpia esimerkkejä. Helsingin kymmenistä tuhansista karjalaisista puhumattakaan. Parissa sukupolvessa karjalaiset ovat sekoittuneet kantaväestöön ilman konflikteja. Karjalaistaustaisuus leviää jatkuvasti laajemmalle vaikka etäisyys Karjalaan kasvaakin. Niinpä meilläkin on suvussamme erinomaisia pohjalais-karjalaisia, savolais-karjalaisia, hämäläis-karjalaisia ja niin edelleen: todellakin kaiken maailman karjalaisia.

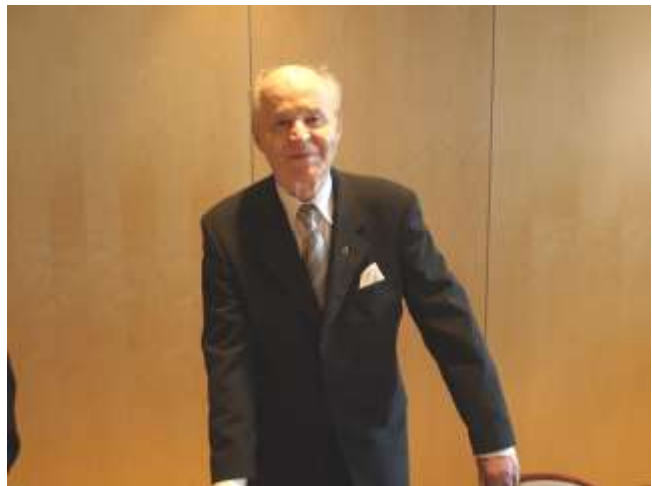
KUNNIAJÄSEN IKÄMIESTEN SARJAAN, AARO KOHONEN 80 VUOTTA

Elokuisena lauantaina 2010 kokoontui joukko perheenjäseniä, sukulaisia ja naapureita viettämään Aaro Kohosen 80-vuotispäiviä Kalastajatorpalle Helsinkiin. Juhlapaikka oli upea ja kaikki järjestelyt sujuivat tilanteen edellyttämällä arvokkuudella. Juhlatilaisuus oli aivan aaronnäköinen: vieraanvarainen ja kotoisa.

Sitten juhlatunnelma kuitenkin jäykkeni yhtäkkiä. Reserviläisten kantapäät kolahtivat yhteen ja naisväen ryhti suoreni silmissä: Suomen marsalkka Mannerheim oli saapunut yllättäen saliin! Nopea laskutoimitus hämmentänsi tovin; Aarohan oli koulupoika sodan aikana, joten marsalkan täytyy olla nyt jo yli 140-vuotias. Eli kyseessä ei ollutkaan ihka oikea marski vaan taitava näyttelijä Timo Närhinsalo. Niin uskottavasti hän roolinsa uniformussaan veti, että Aaron ylentäminen everstiksi illan ajaksi meni ihan todesta.

Tilaisuutta juontanut Aaron pojista vanhempi, Ari Kohonen valotti isälleen puhuessaan Aaron elämäntulkua ja ansioita. Kyllä noilla tiedoilla miehelle yhden illan everstin arvon kadehtimatta suo.

Osansa marskin ja muidenkin onnitteluista voi Ellen-puoliso toki ottaa itselleen. Onhan aviopari lähes samanikäinen.

Aaro Kohonen 80 vuotta
20.8.2010

Aaro ja Ellen Kohonen syntymäpäiväjuhlassa toivottamassa vieraita tervetulleiksi.

Erityisesti yhteinen taival korostui pitkäaikaisen naapureiden muisteluissa. Kun ihmisen pitkää polkua pääsee tarkastelemaan ja kuulemaan aivan vieraasta näkökulmasta, voi aidosti ihmetellä, miten paljon 80 vuoteen sittenkin mahtuu ihmiselämää.

Toimitus yhtyy lukuisiin onnitteluihin.

Pekka Simpura

Kohosen Sukuseuran Sortavalan ja Valamon matka 9.- 12. heinäkuuta 2010

Suunnittelimme sukuseuran matkaa jo edelliselle kesälle, mutta silloinen järjestely ei ollut toimiva. Yleisön pyynnöstä järjestimme viime kesänä sukuseuran oman ryhmämatkan. Olimme valinneet matkatoimisto Matka-Prima Oy:n matkamme järjestäjäksi. Heillä on kokemusta näistä kotiseutumatkoista. Tämä oli kolmas sukuseuran järjestämä matka Sortavalan. Ensimmäinen tehtiin vuonna 1990 ja toinen matka tehtiin vuonna 1998. Molemmat matkat olivat erittäin onnistuneita, ja niihin osallistui runsas joukko sukulaisia.

Nyt oli mahdollisuus valita joko kolmen päivän matka tai neljän päivän matka sen mukaan, miten kunkin loma tai muu aikataulu salli. Lisäksi varasimme kaksi bussia, joista toinen lähti Seinäjoelta ja toinen Helsingistä. Tämän järjestelyyn toimivuus oli vaativa kuvio matkanjärjestäjille!

Yövyimme hotelli Seurahuoneella, jonka sijainti oli keskeinen ja joka oli vielä hengeltään entisten aikojen mukainen. Huoneet olivat siistit, ruoka hyvää ja sitä oli riittävästi. Tosin sisään kirjoittautuminen ja matka-asiakirjojen käsittely oli erittäin alkeellisella tasolla. Kaikki tehtiin vaikeimman jälkeen manuaalisesti.

Kolmen päivän matka keskittyi Sortavalan kaupunkiin ja Valamoon, lyhyille kotiseutretkille jäi aikaa vain perjantai- ja lauantai-illat. Neljän päivän matkalla kotiseutretkiin jäi vielä lisäksi aikaa koko sunnuntaipäivä.

Sortavalan keskusta ei ole juurikaan muuttunut; vanhat talot olivat ehkä lisää ränsistyneet. Tosin uusiakin rakennuksia on jo rakennettu ja kunnostus- ja maalaustyötäkin on aloitettu. Alla kuvassa Karjalan silta ja näkymä keskustaan päin. Taustalla näkyy valkoinen Seurahuone, jossa asuimme.

Lauantain päiväohjelmana oli laivamatka Valamoon. Saimme nauttia Laatokan maisemista ja perillä todella hienoista vanhoista kirkoista ja rakennuksista. Ikonien, alttaritaulujen ja kattomaalausten entisöintiä oli lähes loppuun saatettu.

Meillä oli omasta takaa oppaat, saarella lapsuuttaan viettäneet Niilo Kohonen ja Kaija Kangasmaa (vrt. kuva alla). He kertoivat meille saaresta, entisistä ajoista ja paikoista. Se oli mielenkiintoista kuunneltavaa, virallinen Valamon opaskin kuunteli tarkasti heidän muisteluitaan.

Yksi kotiseutretkistämme suuntautui Riekkalan saareen Ojavoisiin, jossa Juho Kohosen leskellä ja jälkeläisillä oli kotipaikkansa. Heikki Kohosen perheellä, johon kuuluivat lapset Lassi, Aaro ja Rauni, oli kotipaikka aivan mummolaa vastapäätä. Mummolassa asuivat Agneta Kohosen lisäksi Pentti, Aune ja Paavo, joka sitten tapaturmaisesti kuoli parikymmentä vuotiaana. Alla matkalaiset ovat kuvassa Tokkarlahdella: vas. Jari Kohonen, Kirsti Hepojoki, Riitta Kohonen, Pekka Simpura, Oiva Mäki-Maunus, Eeva-Maija Mäki-Maunus ja Pirjo Lehtinen. Etäämmällä, Lambergien kotipaikalla Laatokan rannalla on nykyään kirjolohen kasvatusalaita. Yksi kauneimmista maisemista oli tällä tavalla muutettu tuottavaan toimintaan (alempi kuva).

Lauantaina illalla Valamon retken jälkeen lähdimme vielä omalla matkabussilla kotiseuturetkelle, joka kulki reittiä Helylä, Karmala, Leppäselkä, Kuljakko ja Ruskeala.

Helylän Lehtimäkeen jäivät Sulo Saikkonen, Irja Saikkonen ja Tuija-Leena Saikkonen. Siellä he kävivät Lehtimäellä katsomassa Lempien mökin maisemia. Lippo ja Hannu Lempien ryhmä kävi siellä omalla porukalla sunnuntaina, heiltä saatu kuva mökistä ohessa (vrt. kuvat sivulla 9)

Karmalaan bussista jäivät Esko Kohonen, Kristiina Voutilainen ja Kaija Karhu perheineen (kuvassa) sekä Jari ja Riitta Kohonen. He kävivät Koholahden rannalla, sukumme kantaisän, Daniel Kohosen kotipaikalla. Kalliossa näkyy vielä valkoinen raami paikassa, johon vuonna 1998 kiinnitimme kuparilaatan merkiksi sukumme lähtösijasta. Laatta hävisi melko pian kiinnityksen jälkeen. Kelpasi itänaapureille!

Sitten jatkoimme matkaa kohti Leppäselkää, emme tällä kertaa ehtineet käydä Vatailla. Kuljakossa muistelimme Alma Kohosen, os. Nokkala, perheen vaiheita. Pellavan viljelystä puhuttiin ja pöytäliinoista, jotka nyt ovat Simpuran sisaruksilla pöydillään. Niistä kerroimme lehdessä nro 13.

Pekka Simpura, Jussi Simpura ja Eeva-Maija Mäki-Maunus isänsä kotikunnalla Ruskealassa.

Sitten pääsimmekin retkemme päätepisteeseen eli Simpuroiden kotipaikalle Ruskealaan. Siellä oli tehty leveät tiet ja kääntöpaikat. Nousimme kaikki bussista ihailemaan hienoa avautuvaa maisemaa. Kauempana notkon takana näkyi kotipaikan tunnuksena kaksi isoa kuusta. Oli todella hienoa katsella siellä maisemia illan kuulaudessa.

Paluumatkalla meille tuli este ajaessamme kohti Sortavalaa. Leppäselän paikkeilla tien ylitti valtava lehmälauma, jota ajettiin laitumelle kolhoosin pellolle. Kesti jonkin aikaa, kunnes tie oli vapaa. Kuljettajamme Albert kysyi paimentajalta, montako lehmää oli kaikkiaan. Niitä oli 240. - Albert oli muuten kova poika ajamaan, hiekka pölysi ja kivet lentelivät kuoppaisella tiellä.

Jatkoimme kohti Sortavalaa ja poimimme matkan varrelle jättämämme sukulaiset takaisin bussiin ja ajoimme hotellille. Osa meistä lähtikin kotimatalle jo sunnuntai-aamuna. Seikkailurikkaasta kotimatasta kertoo Jussi Simpura tarkemmin sivuilla 10-11.

Me jäljelle jääneet jatkoimme omaa ohjelmaamme, kävimme mm. uudessa luterilaisessa kirkossa, josta kerromme tarkemmin seuraavalla sivulla.

Pirjo Lehtinen

Uusi luterilainen kirkko Sortavalassa

Sortavalan evankelis-luterilainen seurakunta perustettiin vuonna 1990. Seurakunta kuuluu Inkerin kirkkoon. Oma kirkko (viereinen kuva) valmistui suomalaisten tuella vuonna 1998. Kirkon ovat suunnitelleet petroskoilaiset arkkitehdit V. Bugashev ja V. Shevljakov. Uusi kirkko sijaitsee eri paikalla kuin vanha, palanut kirkko.

Meitä oli pieni ryhmä matkalaisia mukana, kun kävimme tässä uudessa kirkossa sunnuntaina aamupäivällä. Tulimme sopivasti vähän ennen jumalanpalvelusta, joten sali oli vielä tyhjä ja saimme kaikessa rauhassa tutustua kirkkoon. Ulkona oli paahtava helle, joten kirkko tarjosi meille viileän ja rauhallisen paikan levähtää. Varmasti silloin jokaisen mielessä kävivät esisiemme kohtalot täällä sukumme lähtösijoilla.

Vanha luterilainen kirkko paloi neuvostokoneiden pommituksessa helmikuun 2. päivänä 1940. Tämä uusi kirkko (seurakuntatalo) vihittiin käyttöön 5.4.1998. Se sijaitsee osoitteessa Karelskaja katu 43.

Alttariseinän lasimaalaukset ”VALOA KOHTI” ovat Sortavalasta lähtöisin olevan Sulo Saikkosen tekemiä. Sulo on sukuseuramme jäsen ja hän oli myös perheineen mukana viime kesän Sortavalan matkalla. Lasimaalauksen lahjoittamiseen osallistuivat myös Alma ja Yrjö Kohosen lapset, jotka ovat sukuseuramme perustajajäseniä.

Kun kävimme kesällä kirkossa, paikalla sattui olemaan myös seurakunnan pappi ja kanttori, jotka olivat mukana pienessä hartaushetkessä kanssamme. Lauoimme yhdessä Suvi-virren. Se oli meille matkalaisille mieleenjäädäviä hetkiä. Kuvassa osa ryhmäämme, eturivissä vas.: Riitta Kohonen, Jari Kohonen ja Eeva-Maija Mäki-Maunus. Takarivissä vas. Oiva Mäki-Maunus, Kosti Vasumäki ja Eliisa Vasumäki.

Tunnistettavia sukumme asumuksia ja asuinpaikkoja Sortavalassa ja Ojavoisissa

Esko Kohonen kertoo isänsä asuintalosta:

Pekka Kohosen talo on helppo löytää Sortavalan keskustan tuntumasta, tyttökoulun ja lyseon pohjoispuolelta. Talossa asuivat Pekka (Petter) Kohonen, puolisonsa Alma Hildegard Edelman sekä lapset Ester, Kalervo, Viljo ja Erkki (joka oli isäni).

Talon jugend -ajan henkeen tehdyt piirustukset on hyväksytty 1911 ja valokuvista päätellen rakennus noudatti aikanaan tarkasti piirustuksia. Peltikatto on nyt uusittu ja talon ulkoseinän vuorauksen yhteydessä alkuperäiset ornamentit on jätetty pois. Muutoksista huolimatta talo on vieläkin tunnistettavissa. Aikanaan talo rakennettiin Tuhkalankadun ja Pietari Raavalin katujen risteykseen. Nyt osoite on Улица Кирова 32 (Kirovinkatu 32).

Kuva Simo Voutilainen 2010.

Juho Kohosen lesken, Agneta Kohosen talon paikka Riekkalan saarella

Talo ei enää ole pystyssä, mutta se on ollut suunnilleen yllä olevien talojen kohdalla. Talossa asuivat aikoinaan Agneta Kohonen ja hänen lapsensa Pentti, Aune ja Paavo. Paavo menehtyi ukkosen ilmalta, kun kotiin palatessa läheisen ladon katto riistäytyi irti myrskyn voimasta ja hän jäi sen alle. Läheisellä kalliolla on kiveen kaiverrettu risti tälle samalle paikalle. Tällä kertaa emme sitä löytäneet, mutta se on valokuvattu edellisellä matkalla. Paikalle on rakennettu uusi punainen mansardikattoinen talo (yllä oikealla). Porttia vastapäätä peltojen takana on Heikki Kohosen perheen asuinpaikka.

Lempisen mökki Sortavalan Lehtimäessä

Talosta on otettu kuvia ennen sotaa ja nyt myöhemmin 90-luvulla ja 2000-luvulla. Epäselvyyttä on aiheuttanut se, että talon ulkomuoto on kovasti muuttunut. Kyseessä on kuitenkin yksi ja sama talo. Sulo Saikkonen kertoo muutoksista, joita venäläiset asukkaat ovat tehneet myöhemmin:

Talon perustusta on madallettu. Perustuskivet on otettu pois ja viety patotyömaalle. Tämä on ilmeisesti aiheuttanut myös muutoksen savupiipun paikkaan. Muitakin taloja venäläiset ovat rakennelleet ja muokanneet uuteen uskoon. Vanha veranta on purettu ja talon eteen on tehty terassinomainen lisäsiipi ja yksi ylimääräinen ovi, koska talossa asuu kaksi perhettä. Alempana ollut saunarakennus on palanut. Kaksi isoa kuusta on kaadettu pois pihasta, niistä on tehty saunapuita. Sulo Saikkonen on myös maalannut 20 vuotta sitten talosta taulun sellaisena, kuin se oli ennen sotia.

Kuva otettu ennen sotia (kuva saatu Taimi Kinnuselta).

Kuva otettu 1990-luvulla.

RUOKAMATKALLA JOSSAKIN SUOMESSA

Sukuseuran Sortavalan -matka: Ryhmän 1 seikkailuja paluumatkalla

- Sano sille Veijolle että pysähdytään siinä kau-
niilla koskella ennen Ruskealaa, muistutti Sari,
kun paluubussi oli päässyt etenemään Helylän
ohi kohti rajaa.

-On sillä koskella nimikin, sanoi Sulo, joka tuns-
i paikat.

Ilkka murisi: -Ei nyt ruveta koskia katselemaan,
kun ei vielä tiedetä, montako tuntia ollaan tul-
lissa! Ja Ruskealan kirkosta ei puhuttakaan!
Mutta Veijo sai tiedon koskesta, unohti kyllä sen
heti ja ajoi sata metriä kosken ohi, mutta peruutti
takaisin. Koskella oli muutama telttailija ja ui-
mareita merkillisessä koskenalaisessa suvannos-
sa. Ruskeaa vettä, vähän hyttysiä ja sitten kii-
reellä takaisin bussiin.

Vähän ennen rajaa Veijo tankkasi bussin ja muut
taxfreessä kassinsa. Tullissa ei mennyt kuin
puolisen tuntia, ilman mitään ongelmia. Siitä rie-
mastuneina koukattiin parin kilometrin lenkki
Tohmajärven keskustan Kemienmäen kautta.
Samalla mietittiin jatkoreittejä: Joensuun kautta,
Savonlinnan kautta, jotakin muuta reittiä Var-
kauteen. Pieksämäellä rautatieasemalla piti olla
kello 14.41. Melkein kuusi tuntia aikaa, joten
matkailullekin oli tilaa. Päätettiin mennä Rääk-
kylän kautta Liperiin ja sieltä sitten Varkauden
kautta Pieksämäelle. Reitillä oli todellinen näh-
tävyyskin, sisävesilossi.

Matka sujui leppoisasti, tie oli hyvä ja tyhjä, ja
kohta Saimaa pilkisteli milloin vasemmalla,
milloin oikealla. Mietittiin, missä syötäisiin:

- Ei ainakaan ABC:ssä, kaikui joka kulmalta,
ja Veijo löi lisää löylyä: kertoi olleensa vaimon
kanssa ABC:ssä ja syöneensä hirvikäristystä,
joka ei ollut hirveä nähnytkään

- Taisi olla hirvikoirankäristystä!, huudettiin
taaempaa. Riistamestari Ilkka innostui kerto-
maan riistajuttuja: miten kerrankin oli nyljetty
yhdeksän karhua samoilla sijoilla, ja miten ne
kaikki olivat triikiinivapaita – mutta kaikenlai-
sia muita loisia oli senkin edestä. Karhunkäris-
tyksen suosio laski hirvikoirankäristyksen ta-
solle, ja matkalaisten mielissä alkoi välkkyä
perinneruokailu karjalanpiirakoineen ja muine
paikallisherkuineen.

Ilkka muisti, että yhdellä kaverilla oli mökki
vähän ennen Liperin kirkkoa – siellä olisi var-
masti tietoa Liperin ruokapaikoista. Ei muuta
kuin soittamaan, mutta kaveri ei vastannut.
Toista tietä löytyi Liperin ruokapaikan numero,
ja sieltä kerrottiin, että ruokapaikka on kyllä
auki, mutta vain sen mallaspuoli. Ruokaa ei Li-
perissä sunnuntaina tarvita. - Sarilla oli tutta-
va, jolla oli mökki alle sadan kilometrin päässä
Höytiäisen rannalla. Sieltä saatiin tieto, että
Karviossa on varmuudella auki oleva ruoka-
paikka.

jatkuu seuraavalla sivulla ...

Onneksi ”oikeaa” ruokaa kuitenkin oli riittävästi Venäjän puolella. Ensimmäisessä kuvassa runsas aamia-
nen Seurahuoneella maistui kaikille, etualalla Ilse Lempinen, Merike Leib, Hannu ja Lippo Lempinen.

Toisessa kuvassa ryhmämme on tyhjentänyt keittokulhot Valamon luostarin ravintolassa, trapezassa.

Keiton jälkeen meille tarjoiltiin vielä pääruokalajina paistettua kirjolohta ja hapankaalia.

Hyvin maistuu Jari ja Riitta Kohosellekin.

Pentin kommunikaattori kaivoi netistä Liperin rantamakasiinin, ja Arvinsalmen lossille tultaessa oli ilmassa iloinen varmuus, että jotakin Liperistä kyllä löytyy. Lossivahdilta vielä varmisteltiin tilannetta, ja varmistus antoi aiheita vähän huoleen: lossivahdin mukaan Liperissä ei varmasti saa sunnuntaina oikein ruokaa – muualta kuin ABC:ltä. Liperiin tultiin ajallaan, ja koukattiin vauhdilla ABC:n kulman ympäri. Rantamakasiinilla liehuivat liput, mutta sen lähelle ei päässytäkään bussilla, ja muutenkin paikka näytti pieneltä.

Nyt mietittiin, mitä tehdään: mutka taaksepäin, Viinijärvelle ja siitä Joensuu – Varkaus –tielle ja tien varressa olevaan Karvion huoltoasema-baariin? Ei, jatketaan vanhaa tietä Heinäveden suuntaan. Kyllä kuulussa matkailupitäjässä on oltava ruokapaikkoja.

Kohta ohitettiin Pahanpohjan tienhaara. Niilo, joka on asunut yli 30 osoitteessa, oli asunut sota- vuosina yhden kesäkauden Pahapohjassakin. Siellä oli heidän perunamaallaan tehty merkittävä maataloustieteellinen koe. Perunalle oli annettu kasvuvauhtia kalkkisalpietarilla. Perunat olivat kasvaneet suuriksi, suurimmat kilon painoisiksi, mutta maku muistutti perunaa yhtä vähän kuin Veijon nauttima hirvikoirankäristys hirveä. Ei suositella.

”Kerma”, lukee tienvarressa.

- Onko tuo oikea paikannimi, huudahti Tuula, joka oli Pohjanmaalla tottunut toisenlaiseen – ”Mä olen aina luullu, että soon jokin pilkkanimi”. Juuri ennen Kermaa oli Pentin kommunikaattori löytänyt Heinäveden Gasthausin: Varmaan romanttinen paikka ja vielä aukikin! Pentti soitti sinne ja sai kuulla, että noutopöytä on valmiina, ja a la carte –listakin on.

- Olemme tulossa, kolmetoista nälkäistä sielua, ilmoitti Pentti.

Kohta ollaan Heinävedellä. Gasthaus mainostaa itseään tienvarressa. Kirkonkylässä loistelee myös ABC, ja on siellä Kotipizzakin, mutta me menemmekin paremmille apajille Gasthausiin! Rakennus edusti kyllä romantiikkaa, mutta 1980-luvun elementti- ja punatiiliromantiikkaa. Maisemista ei ollut tietoaakaan, ei heinästä eikä vedestä.

Sisällä odotti matala, tumma ja hailakoilla liinoilla koristettu ravintolasali, ja siellä pari ruokailijaa.

Noutopöytä olikin valmiina, siinä oli jalat ja pöytälevy ja kaikki, mutta mitään ruokaa siihen ei ollut katettu.

A la carte –lista oli seinällä, ja siellä oli pihviä, leikettä ja kotlettia, ranskalaisilla ja paistetuilla perunoilla. Keittoakin oli ollut, mutta se oli pusista jo loppunut. Mutta olihan paikallista pizaa! Se oli ainoa, jota talo pystyi puolessa tunnissa tarjoamaan. Tämä kävi melkein kaikille, ja kohta höyrysi kuuma Americana -lätty matkailaisten nokan alla. Sari ja Pentti löysivät viereiseltä aukiolta mansikanmyyjän ja tarjosivat jälkiruoan paikan päällä ja bussissa.

Nyt alkoi olla kiire: aikaa oli puolisentoista tuntia ja matkaa Pieksämäelle 80 kilometriä. Sunnuntain Hesarista löytyi pääkirjoitussivulta Saska Saarikosken juttu, jossa surtiin Suomen ruokakulttuurin rappiota. Se oli kuin suoraan meidän ruokamatkailukokemuksistamme: samaa pizza-ABC-grillikioski-tarjontaa kaikkialla, paitsi sunnuntaisin, jolloin ruokaa ei saa mistään.

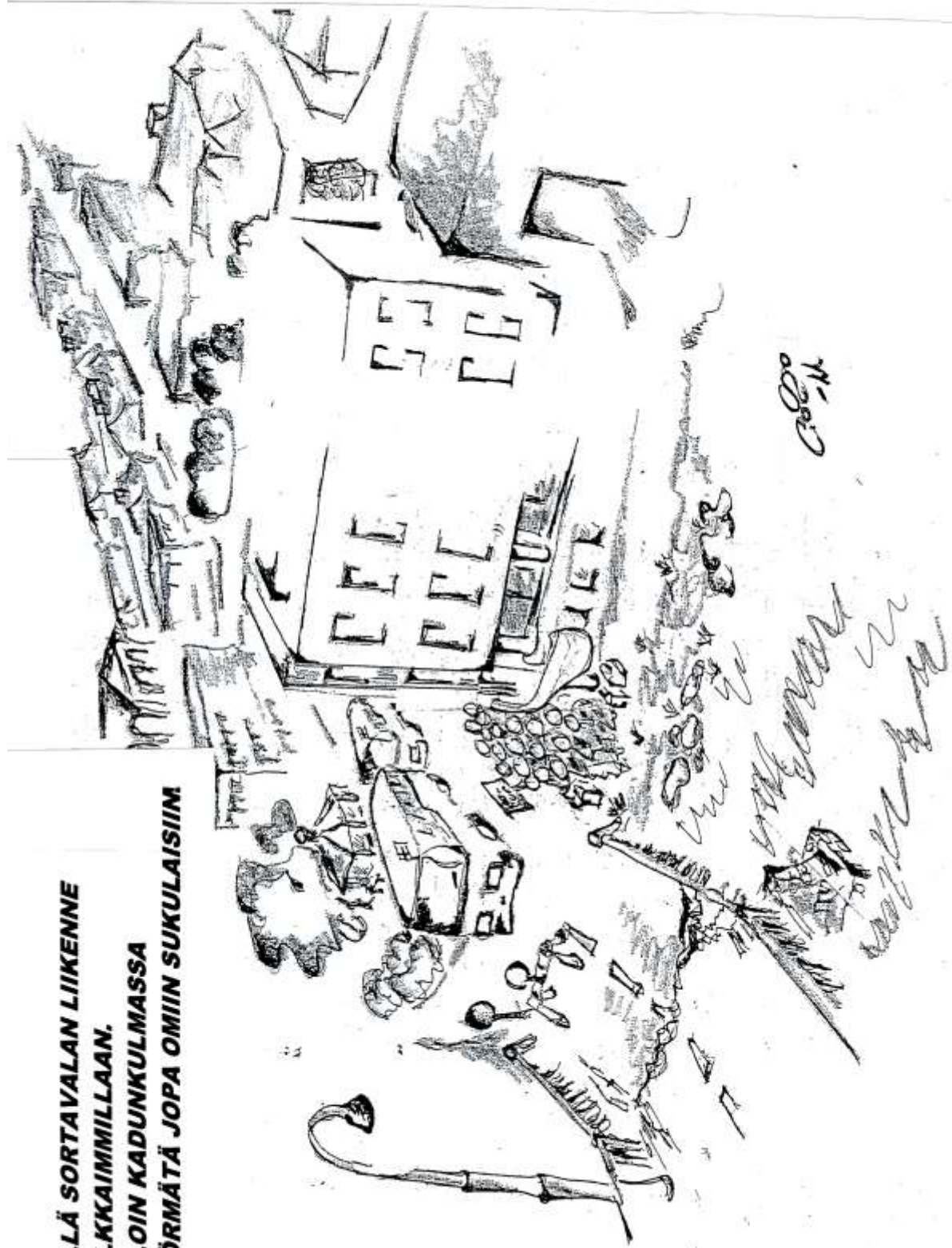
Veijo polki kaasua rajoitinta vastaan, tiellä oli jonoa ja Pieksämäki kaukana. Oli vielä edessä Varkauden läpiajo, ja tietysti jonossa oli kesäautoilijoita kolmivaihteisilla autoillaan. Tunnelma oli kuin ravikilpailussa: kuinka käy mestariohjastaja Veijon, kestäkö ajokki maaliin asti, menevätkö yleisön vedonlyönti-voucherit hukkaan. Ei voinut edes luottaa siihen, että VR olisi myöhässä, vaikka oli kesäkeli ja Pendolino.

Tehtiin hätäsuunnitelma: Tuija juoksee asemalle ja nappaa konduktöörin kiinni, ja pidättelee junaan niin, että muut ehtivät paikalle. Mutta hätäsuunnitelmaa ei tarvittu. Kahdeksan minuuttia ennen junan lähtöaikaa Veijo kaartaa uljaasti Pieksämäen aseman parkkipaikalle, ja kaikki junaan pyrkivät saatiin ajoissa laiturille. Hyvää matkaa vaan muille Seinäjoelle bussin mukana, ja sitten 30 asteen helteestä ilmastoituun Pendolinoon – joka tuli jokseenkin ajoissa.

Oli siinä ruokamatkaa Suomessa yhdeksi kertaa!

**KESÄLLÄ SORTAVALAN LIIKENNE
ON VILKKAIMMILLAAN.
TUOLLOIN KADUNKULMASSA
VOI TÖRMÄTÄ JOPA OMIIN SUKULAISIM**

Varsinainen sukukokous Karjalatalolla 26.9.2010

Vuosikokouskuvassa mukana:
Edessä istumassa Aaro ja Ellen Kohonen.
Taustalla vasemmalta:
Esko Kohonen, Lippo Lempinen, Niilo Kohonen, Olli Riihihuhta, Pekka Simpura, Rauni Riihihuhta, Jussi Simpura, Kirsti Hepojoki, Heikki Lempinen, Antti Hepojoki ja Markku Lempinen. Kuvaa ottamassa Pirjo Lehtinen.

Kokous pidettiin tällä kertaa Karjalatalolla, koska yhteinen Sortavalan matka oli jo näyttävä yhteistapaaminen viime vuonna. Nopealla tahdilla kävimme lävitse kaikki lakisääteiset asiat.

Tärkeimpinä asioina tulevan vuoden toimintasuunnitelmassa ovat Kohoskahvi -tilaisuuksien jatkaminen, Kohokohtia-lehden julkaiseminen sekä internetin kotisivujen kehittäminen.

Hallituksen kokoonpano:

Erovuorossa olivat Aaro Kohonen, Markku Lempinen ja Jussi Simpura. Kaikki lupautuivat jatkamaan vielä seuraavan kolmivuotiskauden.

Hallitukseen kuuluvat seuraavat henkilöt:

Hautanen Marja, Kohonen Aaro, Kohonen Esko, Kohonen Jari, Kohonen Niilo, Lehtinen Pirjo, Lempinen Lippo, Lempinen Markku ja Simpura Jussi.

Jäsenmaksun suuruudeksi sovittiin entiset summat: 10 euroa ensimmäiseltä perheenjäseneltä ja 5 euroa muilta saman perheen jäseniltä. Jäsenmäärä on tällä hetkellä 146 henkilöä, nuorisojäseniä on yhteensä 18.

Hallitus järjestäytyi kokouksessaan 2.12.2010. Puheenjohtajana jatkaa Jussi Simpura ja varapuheenjohtajaksi valittiin Esko Kohonen. Sihteerinä ja rahastonhoitajana jatkaa Pirjo Lehtinen. Pekka Simpura jatkaa Kohokohtia-lehden päätoimittajana.

Puheenjohtajan taholta syntyi **uusi ideakin yhteiselle toiminnalle**: Voisimme järjestää tai osallistua valmiiksi järjestettyihin yhden päivän retkiin tai tapahtumiin. Mielenkiintoisia kohteita löytyy paljon. Ehdotuksena tuli heti esimerkiksi yhteinen retki Tuusulaan Halosenniemeen. Tavoitteena olisi organisoinnin keventäminen ja helpottaminen. Voisimme hyödyntää valmiita retkiä, koska omat resurssejamme ovat vajavaiset.

Kesällä 2010 järjestetylle **Sortavalan** matkalle eivät kaikki halukkaat päässeet osallistumaan. On toivottu, että järjestettäisiin **uusi matka esim. kesällä 2012**. Tällöin kaikki matkalaiset tulisivat omin neuvoin Niiralaan, josta jatkaisimme yhdellä yhteisellä bussilla eteenpäin. Vahingosta viisastuu!
Hallitus ottaa asian käsittelyyn kokouksessaan. Kartoittaaksemme tilannetta, halukkaita pyydetään ottamaan yhteyttä sukuseuraan.

Pirjo Lehtinen

Sukuseuran matkalla heinäkuussa 2010 olivat mukana: Ilkka Kohonen, Ville Kohonen, Niilo Kohonen, Jussi Simpura, Kirsti Simpura, Kirsti Hepojoki, Pirjo Lehtinen, Esko Kohonen, Kaija Numminen, Lippo Lempinen, Ilse Lempinen, Hannu Lempinen, Merike Leib, Pekka Simpura, Kaija Karhu, Juho Karhu, Veera Karhu, Kaija Kangasmaa, Sulo Saikkonen, Irja Saikkonen, Tuija-Leena Saikkonen, Jari Kohonen, Riitta Kohonen, Eeva-Maija Mäki-Maunus, Oiva Mäki-Maunus, Kristiina Voutilainen, Simo Voutilainen, Tuula Kankaanpää, Sari Ekholm, Pentti Kemppainen, Eliisa Vasumäki ja Kosti Vasumäki.

”Kohoset Afrikassa” - Jaakon ja Marjan häämatka Keniaan

Marjan ja Jaakon hääkuvan löydät sivulta 19, missä kerromme tarkemmin tämän tuoreen avioparin hääjuhlasta. Tässä he kertovat jännittävästä häämatkastaan. Paljon on ollut kokemista ja näkemistä!

Heti häälauantain jälkeisenä maanantaina lähdimme matkalle kohti Kenian pääkaupunkia Nairobi. Meillä oli välilasku Lontoossa. Turvatoimet olivat erittäin kireät, yksittäiset laukat tuhottiin ja metallinpaljastimet olivat käytössä kaikilla muillakin kentillä. Vietimme huonosti nukutun yön lentokoneessa ja aamulla olimme perillä Nairobissa - mutta matkalaukkumme eivät olleetkaan! Onneksi kaikki välttämätön oli käsimatkatavaroissa.

Safarioppaamme oli meitä vastassa kentällä. Ajoimme läpi Nairobin miljoonakaupungin. Liikenne oli kaoottista ja saasteiden määrä valtava. Yövyimme liikekeskustan hyvin vartioidussa hotellissa, jonka kattoterassilta saatoimme ihailla palmuja ja täysikuuta sekä kuunnella sirkkojen sirtystä.

Seuraavana aamuna lähdimme takaisin kentälle hakemaan matkatavaroitamme ja sitten pääsimmekin matkaan kohti Nakuru-järven aluetta. Luulimme slummialueen loppuvan Nairobin jälkeen, mutta se peittikin alleen koko maan. Ajomatkasta jäi mieleen henkeäsalpaava laskeutuminen Afrikan keskiylängöltä alas Itä-Afrikan hautavajoamaan Rift Valleyhin.

Perillä Nakurun suolajärvellä majoituimme suihkuilla varustettuihin teltoihin ja pääsimme ruokapöytään. Henkilökunta palveli meitä nöyrästi ja ruokalajeja oli riittävästi. Safariajelut puistossa olivat mieliin painuvia. Eläimiä oli todella paljon, eivätkä ne pelänneet autoja lainkaan. Paviaanit kirkuivat puissa, joiden alla seeprat ja vesipuhvelit laidunsivat. Näimme myös harvinaisia sarvikuonoja ja kirahveja, lejonat olivat kiivenneet puuhun, mikä oli outoa.

Puiston tärkein nähtävyys oli flamingopopulaatio, joka värjää rannat vaaleanpunaisiksi. Koko näkökentän täyttävä, lentävä flamingoparvi oli hieno ja äänekäs kokemus!

Saavuimme Maasai-heimon laidunmaille. Kuvaamiseen oli ehdottomasti pyydettävä lupa ja siitä piti maksaa.

Alue oli ihanteellinen ympäristö malariaa ja keltakuumetta levittäville hyttysille. Onneksi malarialääke tehoi. Iltaa vietimme korkeassa ravintolamajassa seuraten villiä tanssiohjelmaa räiskyvän takkatulen katveessa. Afrikan yö oli musta. Malariaa ja keltakuumetta levittävät hyttysset piirsivät varjoja telttakankaalle.

Aamuhämärässä ajoimme pois puistosta, ja oppaan avustuksella yritimme vielä nähdä leopardin. Meillä kävikin todella tuuri, koska leopardi tuli esiin pensaiden seasta ylittääkseen tien. Näin onnistuimme kuvaamaan Afrikan vaikeimmin tavoitettavan suurpedon.

Jatkoimme matkaamme kohti Masai Maran kansallispuistoa, joka sijaitsee Kenian eteläreunalla Tansanian rajalla. Se on samaa aluetta Tansanian Serengetin kanssa. Sinne olikin useita tunteja kestävä matka erittäin huonoa, paikoin melkein olematontakin tietä pitkin. Ajoimme läpi Maasai-heimon laidunmaiden, missä kuvaaminen lupaa kysymättä oli ehdottomasti kielletty. Perillä majoituimme safarilodgessa, joita oli rakennettu turisteja varten. Ne olivat vartioituja ja palvelut sisältyivät majoituksen hintaan.

Safariajelut puistossa olivat kaiken vaivan väärti. Käynnissä olleen gnu-antilooppien vaeluksen aikana nisäkästiheys on alueella maailman suurin.

Jatkuu ...

Eläimiä oli todella paljon, näimme seeproja, gnuita, impaloita, antiloopeja, leijonia, täplähyeenoja, norsuja, krokotiileja, pahkasikoja, virtahepoja, kirahveja, korppikotkia, strutseja, gepardin, liskoja, helmikanoja, marabuhaiaroita, marakatteja, mangusteja, sakaaleita ja runsaasti erilaisia lintuja.

Eläimet eivät pelänneet lainkaan safariautoja, joten näimme ne aivan vierestä, seurasimme myös niiden kulkua Marajoen yli. Joella pääsimme jalkautumaan maastoon turvanamme rynnäkkökiväärillä varustettu vartija. Helle oli hirtittävä, aurinko grillasi meitä, tuulenvirettäkään ei ollut.

Paluu pimenevässä päivänlasaajan illassa hyeenalaumojen lähtiessä saalistamaan oli hyvin mieleenpainuva ja harvinainen kokemus. Safari-päivät kuluivat nopeasti, ja edessä oli hidas ajomatka takaisin Nairobiin.

Nairobiasta lensimme Mauritiuksen saarelle Indian Valtamerelle. Siellä tullitarkastus oli koko matkan tiukin, koska he pelkäävät Keski-Afrikasta saapuvien matkalaisten mukanaan tuomia sairauksia, rokotuspapereiden piti olla kunnossa.

Mauritius on eteläisen pallonpuoliskon tärkeimpiä lomakohteita. Elintaso siellä on länsimainen. Se on erityisesti ranskalaisten turistien suosiossa, mutta muutkin kansallisuudet ovat hyvin edustettuna. Saarta ympäröivä meri on kristallinkirkas, niinpä loppulomamme kulukin uimisen, sukeltelun ja auringonoton merkeissä.

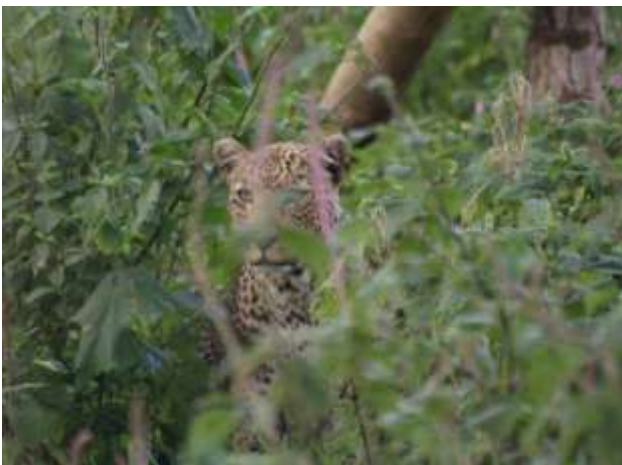
Totesimme, että avioliitossa olo on ihan mukavaa: lähinnä vain juodaan samppanjaa ja syödään ravintoloissa!

Sarvikuono Nakurussa
Taustalla vaaleanpunaisia flamingoja

Gepardi Masai Marassa

Leopardi Nakurussa

Vesipuhveli Nakurussa

SIMULOITU ETELÄNLOMA ja muita pienen rahan lomavinkkejä jokaiselle

Ohessa halpoja vaihtoehtoja lomanviettoon.

Lomalennot

Pakkaa 20 kg kiviä mahdollisimman hankalan malliseen laukkuun ja kanniskele sitä yöaikaan kaksi tuntia pitkin asuntoasi. Istu lastentuoliin, sido kätesi kyynärpäistä käsinojiin ja hanki mahdollisimman isokokoinen ihminen ahtautumaan viereesi. Yritä sitten syödä veitsellä ja haarukalla pienestä laatikosta. Pyydä vierustoveriasi kaatamaan lasi punaviiniä syliisi.

Etelänloma

Osta kymmenen kerran lippu solariumiin ja käytä kaikki heti ensimmäisenä lomapäivänä. Nauti illalla sopivasti risiiniöljyä ja vietä yö rattoisasti wc-pöntöllä. Astu seuraavana päivänä vielä paljain jaloin lasinpalaan ja istu loppuviikko varjossa jalka suorana. Kirjoittele kavereillesi kortteja kehuun, kuinka lämmintä, aurinkoista ja upeaa on.

Alppiloma

Pukeudu toppavaatteisiin sekä laskettelumonoihin ja yritä ahtautua vaatekomeroon sukset ja sauvat kädessäsi. Tule ulos ja polta kielesi juomalla tulikuumaa kaakaota. Juo lisäksi runsaasti mahdollisimman vahvaa viinaa ja kompastele rappukäytävään. Kaada sitten rappusille ämpärillinen jääpaloja ja yritä selvittää sukset ja monot mukana mahdollisimman vauhdikkaasti alakertaan. Korttien kirjoittelu sairaalasta kuten etelänlomalla.

Golfloma

Pukeudu ykkösiisi ja työnnä aamusta iltaan kottikärryllistä sateenvarjoja paikallisilla viheralueilla pöheikköjä penkoen ja ankarasti sadatellen. Vesisade toivottava. Mene jälkeensä kulmakapakaan valehtelemaan.

Kalastusloma

Liukastele aamuyöllä kukonlaulun aikaan lähimmässä kivikossa. Pistele sormiisi pieniä haavoja, kastele vaatteesi ja hiero niihin vanhan sillipurkin sisältö. Palaa kotiin tyhjin käsin turhautuneena, väsyneenä ja nälissäsi. Kiroilu ja valehtelu kuten golfissa.

Mökkiloma

Jää kotiin, sulje sähköt ja lämmin vesi. Syö joka päivä sikanautaa suoraan purkista sekä raakaa makkaraa. Osta pilailuvälinekaupasta kutinapulveria ja raavi raajasi verille. Lue uudelleen ja uudelleen sama nuhjaantunut vuoden -71 Kodin Kuvalehti.

Tyytyväisyystakuu!

Simuloitu loma tuo aivan samanlaisen tuloksen kuin mikä tahansa perinteisempi loma: olet varsin onnellinen päästessäsi taas töihin.

KOHOSKAHVIT

KOHOSKAHVIT JYVÄSKYLÄSSÄ HELMIKUUSSA 2010

Jo toisen kerran järjestimme kahvitilaisuuden Jyväskylässä, koska halusimme kertoa siellä asuville sukulaisille tulevan kesän Sortavalan matkasta. Toinen busseistamme tulisi ajamaan Jyväskylän kautta. Tilaisuus pidettiin Cafe Alvarissa 23.2.2010. Osallistujien oli mahdollista samalla tutustua Alvar Aalto-museoon.

Mukana oli aktiivisia sukuseuran jäseniä. Seuramme esimies Jussi Simpura oli paikalla vaimonsa Kirstin kanssa. Jari Kohonen on sukuseuran hallituksen jäsen, paikalla oli myös hänen Eila-äitinsä, Riitta-vaimonsa ja tyttärensä Katariina. Unto Kohonen oli paikalla Aili-vaimonsa kanssa. Unto on ollut lehtemme kuvittajana sen ilmestymisestä lähtien. Eine Kohonen on ollut mukana toiminnassamme jo vuoden 1988 perustamiskokouksesta lähtien. Eeva-Maija Mäki-Maunus ja Kristiina Voutilainen olivat järjestämässä edellistä kahvitilaisuutta. Kiitos kaikille osallistujille!

Henkilöt kuvassa vasemmalta oikealle:

Katariina Kohonen, Riitta Kohonen, Eeva-Maija Mäki-Maunus, Jari Kohonen, Eine Kohonen, Juhani Voutilainen, Unto Kohonen, Kristiina Voutilainen, Aili Kohonen, Jussi Simpura, Eila Kohonen, Olli Kohonen ja Kirsti Simpura.

Vuoden 2011 kahvitilaisuuksista ilmoitamme sukuseuran kotisivuilla internetissä (www.kohosensukuseura.fi). Mikäli olet kiinnostunut järjestämään kutsut omassa lähipiirissä, ota yhteyttä seuramme puheenjohtajaan tai sihteeriin.

KOHOSKAHVIT LAIHIALLA MARRASKUUSSA 2010

Laihialle Leena ja Pertti Kangasmaan kotiin oli kokoontunut lähes kolmekymmentä henkeä sukulaisia kahvitilaisuuteen. Meitä tuli Helsingistä junalla kolme henkeä, muut olivat lähialueilta mm. Lapualta, Kauhajoelta ja Vaasasta. Ilahduttavasti oli lapsiakin paikalla tuomassa vilskettä tilaisuuteen. Marraskuinen lauantai 20.11.2010 oli kirpeä pakkaspäivä ja lunta oli maassa kunnan talven tapaan.

Jussi Simpura lausui sukuseuran puolesta tilaisuuden avaussanat. Kahvin lomassa muistelimme kesän Sortavalan matkaa. Kaija Kangasmaa kertoi meille perheensä vaiheista ja luki meille katkelmia nuoruuden ajan päiväkirjoistaan vuosilta 1943-44. Oli mielenkiintoista kuulla sen ajan tapahtumista.

Tilaisuus oli lämminhenkinen yhdessäolohetki. Kiitos kaikesta vieraanvaraisuudesta tilaisuuden järjestäjille!

Ryhmäkuva Laihian kahvitilaisuudesta:

Lapset lattialla vasemmalta: Aaro Kangasmaa, Eeva Antikainen, Simo Kangasmaa ja Fiina-Alisa Maunumaa

Tuolirivi vasemmalta: Pirjo Lehtinen, Kalevi Mattila, Kaija Kangasmaa, Niilo Kohonen, Sulo ja Irja Saikkonen

Henkilöt takarivissä vasemmalta:

Kaisa ja Ero Antikainen, Tuija Laitala, Teemu Antikainen, Jussi Simpura, Leena Kangasmaa, Oiva ja Eeva-Maija Mäki-Maunus, Pekka Mattila, Pertti Kangasmaa, Hanna ja Kari Ala, Ritva-Liisa Tanhuanpää, Ulla-Maija Saikkonen-Mahne, Tuija-Leena Saikkonen ja Anne-Mari Maunumaa.

KOHOKKAITA JA LÄSSÄHDYKSIÄ

Kohosen suvun urheilumaine kasvoi vuonna 2010, kun Mika Kohonen valittiin maailman parhaaksi salibandyn pelaajaksi, ja kun veljekset Mika ja Mikko olivat mukana Suomen joukkueessa, joka voitti lajin maailmanmestaruuden. Salibandy ottaa polviin, ja mestarit joutuvat miettimään, kauanko polvet kestävät.

Polvesta polveen näyttää kulkevan tuo urheilutaipumuskin. Mikan ja Mikon isoisä Uno Kohonen oli 1920-luvun lopulla TUL:n voimistelimestari, ja hänen maineestaan on pieni maininta Rauha Pyötsiän muistelossa sukuhistoriassamme ("Karmalasta kauemmalle", s. 174).

Mutta ei oteta kaikkea ansiota Kohosen veljesten menestyksestä Kohosen suvulle. Onhan pojilla monen muunkin nimisiä esivanhempia: äitejä, isänäitejä, äidinäitejä, äidiniisiä ja niin edelleen. Kun mennään vaikkapa neljä sukupolvea taaksepäin (poikien Kohos-haarassa Taneli Petterinpoika Kohoseen asti), on esivanhemmissa perinteisen sukunimikäytännön mukaan enimmillään jo 16 eri sukunimeä. Ehkä Kohos-geenien ansio onkin siinä, että ne eivät ole estäneet muunnimisten urheilugeenien esiin pääsyä?

Urheilua on joittenkin mielestä myös metsästys. Sitäkin geeniperimää suvussa tuntuu olevan. Tässä lehdessä julkaistussa ruokamatkakertomuksessa mainitaan riistamestari Ilkka Kohonen yhtenä esimerkkinä, ja sukuseuran hallituksen kokouksissa saadaan kuulla, miten Heikki Lempiinen on Karjaan seudulla hirvimetsällä menestynyt. Kuuleman mukaan Aki Kohonen Lappeenrannan suunnalta on myös vimmuttu metsämies. Laihian Kohoskahvien alkusoittona oli sukuseuran hallituksen kolmihenkinen delegaation saama kutsu Pertti Kangasmaan hirviporukan maukkaalle hirvikeitolle.

Eläimet eivät ole Kohosilta turvassa, ehkä eivät kalatkaan. Seuraaviin Kohokohtiin voitaisiinkin kerätä suvun parhaita kalajuttuja. Niitä odotellessa kerron kalajutun lähiökaupan kalatiskiltä.

Joulun jälkeen Soukan K-marketin tiskiinkin oli ilmestynyt kaksi 10-kiloista haukea. Ne oli saatu verkoilla Espoonlahdesta, kilometrin verran Klobbenin rantauimalasta. Kalamiehet olivat saaneet myös 7.5 -kiloisen kuhan ja pitäneet sen itsellään, mutta isot hauet he olivat kantaneet tarpeettomina paikalliseen kauppaan. Sieltä ne olisi saanut maanantai-iltana maksutta mukaan, mutta en uskaltanut ottaa, kun en tiennyt, mitä moisella kalanpaljoudella tekisi. Seuraavana päivänä kuulin, että kaloille oli löytynyt ottaja. Vuotta aikaisemmin samassa tiskissä oli 12-kiloinen hauki. Sen oli ostanut tai ottanut kymmenen maahanmuuttajamiehen porukka ja järjestänyt samana iltana suuret haukikestit.

"Kolmas metsästys" on nimi, jota on käytetty joskus sienestyksestä. Metsästys ja kalastus ovat ne ensimmäinen ja toinen metsästys. Suvun intohimoisia sienestäjiä ei ole vielä ilmiannettu, mutta pannaan tämäkin tilaukseen. Ensi vuoden Kohokohtiin kutsutaan myös sienestäjät paljastamaan salaisuuksiaan!

Tähän loppuun kuuluisi nyt sienikohokkaan resepti, mutta sellaista en ole koskaan valmistanut enkä muista edes maistaneeni. Tästä siis kolmas tilaus ensi vuodeksi kala- ja sienijuttujen jälkeen: resepti sienikohokkaalle, ja mielellään myös kertomus siitä, miltä se maistui.

JAAKON JA MARJAN HÄÄT

Häitämme vietettiin lauantaina 17.7.2010 Ikaalisten kirkossa. Marja on kotoisin Ikaalisten Riitalan kylästä maanviljelijäperheestä. Juhlapaikkana oli Ikaalisten Kovelahden kylätalo Nousula, jonne meidät kydyttiin varsin massiivisella Chevrolet Silveradolla.

Sää suosi ja lämmintä riitti. Vieraita oli noin 110 henkeä. Sukuseura oli kutsusta lähettänyt paikalle edustajansa Eeva-Maija ja Oiva Mäki-Maunuksen. Kiitokset tästä. Sukuseuran Valamon-matkalaiset olivat myös hankinneet hääparia silmälläpitäen saarelta hienon lahjan, jonka saivat tuotua ehjänä perille, vrt. oheinen kuva.

Hääpaikalla oli tarjolla perinteiset antimet: ruoat, erilaisia juomia ja kahvipöytä. Ohjelmaa oli myös järjestetty: puheita, visailuja ja hääparin ryöstö. Orkesteri soitti aluksi perinteistä tanssimusiikkia ja sitten aavistuksen räväkempiä kappaleita yömyöhään asti. Vieraat osallistuivat tanssiin varsin aktiivisesti.

Kohosen sukuseura saa uuden sukunimen jäsenluettelonsa, kun vaihdamme nimemme Aarniveräjäksi. Nykyiset sukunimemme ovat niin lähellä toisiaan, että lähes samanlaisen nimen ottaminen ei vaikuttanut kovin houkuttelevalta. Halusimme kuitenkin yhteisen sukunimen, joten päädyimme kokonaan uuteen, itse keksittyyn nimeen. Aarni symboloi omaa koulutustani (metsänhoitaja) ja harrastuksiani (retkeily, metsästys, kalastus), ja veräjä taas viittaa Marjan maa- ja karjataloustaustaan. Nimi on hyväksytty nimilautakunnassa, ja tulee voimaan joskus joulukuun aikana.

Jaakko Tuomola & Marja Tuominen

(Juho/Leena/Pertti)

Tämän taide-esineen sanotaan olevan hedelmällisyyden symboli.

***”KARJALA-KAUPAT” HARMITTA VÄHÄN,
MUTT’ KIROILU TUSKIN SOPII TÄHÄN!”***

Mietteitä :

*Yksin tulin, yksin lähdän
Suotta surin minkään tähden.*

*Hetkiä hetkessä ollut on vain
tyhjän retkellä kulkiessain.*

*Miksi ei hymyillä menneelle saa,
pakkoko lymyillä murheiden taa?*

*I lot ja surut kuuluvat tähän,
onnen murut auttavat vähän.*

AFORISMI:

Äitimaa kaiken kehto - Äitimaa elinehto - Äitimaa tuonenlehto

Erkki Lempisen muistolle

Kirsti Niemen kirjoittama puhe
Erkki Lempisen hautajaisiin 9.10.2010

Serkkuni Erkin muistolle,

Erkin muisto on minulle ja sisarelleni Sirkalle lämmin ja läheinen; saimmehan jo lapsuudessamme viettää monia hauskoja hetkiä keskenämme. Lempisen suuresta sisarussarjasta Karjalassa johtivat Erkin August-isän ja meidän Anni-äitimme tiet läntiseen Suomeen jo ennen sotia, ja tästäkin johtuen perheet pitivät tiiviisti yhteyttä. Junat kulkivat vilkkaasti Liedon ja Pinjaisten välillä, ja joskus odotetut sukulasivieraamme saapuivat jopa polkupyörillä! Ja kyllä tulevan kestävyysurheilijan pyörä olikin hieno: siinä oli alaspäin taivutettu ohjaustanko ja ihmeellinen juomavesipullo letkuineen.

Meille maalaistytöille vähän vanhempi poikaserkku toi jännittävän tuulahduksen ja oli vilpittömän ihailumme kohde. Noihin aikoihin sukuloitiin kiireettä, pitkät kuumat kesäpäivät täyttyivät hilpeästä puuhailusta. Erkki oli kekseliäs ja teknisesti taitava. Nyhdettiinpä sitten kaneille ruohoa, pelattiin pallopelejä tai kilpailtiin, kenen mustikkamuki täyttyi ensimmäiseksi, aina sopua riitti ja aurinko paistoi.

Oppikouluaikoina käännettiin kirjeitä ulkomaisille kirjeenvaihtotovereille, joiden osoitteita kouluista jaettiin. Erkki käänsi ruotsiksi ja me saksaksi. Erkki sai näistäkin elinikäisiä ystäviä. Sellainen hän oli. Näinhän metsä vastaa.

Erkki Aukusti Ensio Lempinen (Anna/August)

Synty: 3.11.1925 Helsingissä
Kuoli 19.9.2010 Raaseporissa

Vierailimme usein enolassa Billnäsin upealla ruukki-alueella. Siellä oli kaikkea! Solbacka oli valkeaksi rapattu kaksikerroksinen mansardikattoinen talo parvekkeineen ja ”paraatirappuineen” – siellä oli Erkin huone, jossa katosta riippui lennokkeja ja vaikka mitä ihmeitä tyttöjen silmille. Saimme tehdä taikatemppuja, lukea poikakirjoja ja pelata Fortuna, missä säännöllisesti hävisimme. Uintimatkoillekin viipotimme hänen perässään, vaikka Mustionjoen tumma virtaava vesi vähän pelottikin. Erkillä oli ratkaisu siihenkin: Jos joutuu upoksiin, niin kävelee vain pohjaa pitkin rantaan!

Nuorena asevelvollisena Erkki pelastui miinaan ajaneen ”Louhen” haaksirikosta harkintakykynsä ja rohkeutensa ansiosta. Saimme tuoreeltaan jakaa vakavan kokemuksen, kun hän Pansion laivastoasemalta tuli käymään kotiimme Turkuun.

Oman valittunsa Leenan hän toi vanhemmilleni ”näytille”. Uskon vakaasti, että heidän liittonsa oli solmittu tähtien tuolla puolen. Vanhempani saivat iloita lämpimästä sukulaissuhteesta päivänsä loppuun asti, ja nuorien perheitten välillä jatkui ystävyys, josta en kyllin pysty kiittämään. Käynnit Karjaan vieraanvaraisessa kodissa olivat täynnä iloista ohjelmaa, milloin vierailtiin Fiskarsin muoseoalueella, milloin Raaseporin rauniolinnessa. Tai se unohtumaton kerta, kun hiihdettiin kesähuvilalta jään yli Riilahden taistelun muistomerkillä. Tai heidän Tampereelta tekemänsä veneretki meidän mökillemme Runoilijantietä pitkin. Erkin optimistinen elämänasenne kelpaa malliksi kenelle tahansa.

Yhdessä vietetyt ajat kuuluvat elämämme hyviin hetkiin. Näkyviäkin muistoja niistä on kodissamme: vaikkapa Erkin poisnukkuneelle miehelleni Laurille antama Fiskars-puukko, joka nyttemmin on tyttärenpojallamme. Leena ja Erkki ovat aina pitäneet yhteyttä sukulaisiin ympäri Suomen. Jäi lämmin olo, kun Erkki puhelun päätteeksi toivotti: Pärjäillään!

Hän oli sosiaalinen, myönteinen, innostunut kaikesta ja osasi jakaa sitä muille. Tämän tiedämme me, joiden polut sivusivat hänen polkujaan. Kenellä on tällaisia ominaisuuksia, saa elää rikkaan elämän. Erkki-serkun muisto säilyy aina valoisana mielessäni. Oli suuri lahja saada kuulua hänen lähipiiriinsä.

EILA-SOFIA KOHOSEN MUISTOLLE

Eila Sofia Kohonen os. Honka

Syntyi 2.5.1925 Laukaan Leinolan kylässä

Kuoli 85-vuotiaana 3.9.2010 Keski-Suomen Keskussairaalassa

Hänen poikansa Jari Kohonen kartoittaa tässä äitinsä elämän vaiheita ja muistelee yhdessä elettyjä vuosia.

2.5.1925 syntyi tyttö Aleksii Hongan ja vaimonsa Olgan os. Puttonen (Sirkan-Puttonen) kotiin Käpylään Laukaan Leinolan kylässä. Perheeseen kuului kaksi vanhempaa lasta Eine ja Sauli. Eilan jälkeen syntyi vielä Lasse. Nelilapsinen perhe menetti metsäyhtiön työjohtajana toimineen isänsä Eilan ollessa noin kolme vuotta vanha. Eilan lapsuusmuistot liittyivät Leinolan kylään. Hän kävi kansakoulun kotinurkillaan. Olga-äiti kasvatti lapsiaan pienen eläkkeen turvin sekä teki paljon töitä. Olga oli ahkera metsämarjojen poimija. Tämä tapa periytyi myös Eilalle. Eila-äidin mustikkamaito talkkunoiden kera oli yksi lapsuuden herkuista ja poisti pitkältä tuntuvan poimintareissun rasitukset. Vielä viime vuosinaan Eila poimi mustikoita ja puolukoita kotinsa läheltä Palokassa.

Lapsena ja nuorena Eila teki töitä pikku-piikana sukulaisten maataloissa. Kova koti-ikävä varjosti tuota aikaa. Hän ei tohtinut tunnustaa sitä, mutta joskus hän sai luvan pinkoa peltojen poikki äidin luo, mutta viipyä ei saanut pitkään.

Eila oli pikkulottana sota-aikana. Lähinnä hän vei ruokaa ja kahvia vartiotornissa oleville Lotille. Löydettyään rintamatunnuksen tästä toiminnasta, hän sai viikon kuntoisuusloman Peurungassa muutama vuosi sitten. Eila kävi kotitalouskoulun Hartolassa. Hän näki tulevan miehensä Olavi Kohosen pelolla hevosella ratsastamassa vaalea tukka hulmuten. Näky oli unohtumaton. Olavi oli tullut Laukaaseen Tammenoksan kartanoon vanhempiansa kanssa karjalaisten ensimmäisessä siirrossa.

Sieltä vanhemmat muuttivat Jyväskylän maalaiskuntaan Puuppolaan Kolulle. Olavi joutui sotaväkeen Pohjois-Suomeen. Hän oli armeijassa puhelinmiehenä ja oli karkottamassa saksalaisia pois Suomesta. Sotaväen päätyttyä Olavi tuli vanhempiansa luo Kolulle.

Eila oli tuolloin töissä maalaiskunnan kunnalliskodissa ja näin kohdattiin uudestaan. Olavi teki sähkötöitä kaupungissa. Sieltä alkoi karjalaisen siirtolaisen Olavin ja Eilan yhteinen taival, joka johti myöhemmin avioliittoon.

Olavin isä Pekko (Pekka) Kohonen osti 15 muun isännän kanssa Lipon kartanon etelä-Suomesta läheltä Myrskylää. Jokaisesta heistä tuli maanomistaja peltoineen ja metsineen. Sinne nuoretkin muuttivat. Lipossa Eilan ja Olavin perheeseen syntyi Marja-Pirkko Anneli v.1947. Isä Pekko jakoi tilansa tasan neljälle pojalleen.

Olavi myi oman osuutensa Lipon kartanosta veljelleen Einolle. Liposta perhe muutti Keski-Suomeen Niemelän talon Heinälään. Sieltä perhe muutti Ruokkeelle, jonne valmistui omakotitalo. Annelin jälkeen perheeseen syntyivät vielä lapset Jari Lasse Olavi v.1950, Sirpa Elina v.1952 ja Ola-Pekka v.1957. Olavi oli sähköasentaja. Hän toimi jonkun vuoden sähköalan yrittäjänä Jyväskylän seudulla ja opetti näitä taitoja myös pojilleen.

Eila hoiti rakkaudella perhettään ja kotia. Perheen kesäpaikka rakennettiin Laukaan Leinolan kylään Kuusveden rannalle. Olavi oli taitava kala- ja metsämies.

Jatkuu ...

Perheessä syötiin usein kalaa ja hirvenlihaa. Eila teki karjalanpaistin ja -piirakat, pyöröt ja sultsinat kuin karjalainen nainen ikään. Piirakantekotaitoa hän opetti myös lapsenlapsilleen. Eila hoiti lapsensa kouluikänsä saakka kotona. Olan ollessa jo keskikoulussa Eila meni työhön Valiolle, josta hän jäi eläkkeelle.

Olavi jäi sairaseläkkeelle alle viisikymppisenä. Tämä elämänmuutos mahdollisti mökkeilyn ja harrastamisen. Hän kuoli kotiinsa hieman vajaan 70-vuoden ikäisenä v.1995. Leskeksi jäätyään Eila myi Ruokkeen omakotitalon ja osti osakkeen Palokasta, jossa asui vielä viime heinäkuun puoliväliin saakka, jolloin joutui sairaalaan, josta ei enää palannut kotiin.

Eila-äiti oli loppuun asti henkisesti vireä ja aikaansa seuraava. Hän laitto itse ruokansa ja hoiti kotinsa viimeisiin päiviinsä saakka lapsiensä avustuksella. Hänellä oli ystäviä, joista Yrjö Konkan kanssa kännykkäviestit Jyväskylän ja Lahden välillä kulkivat päivittäin. He matkustelivat myös yhdessä täällä kotimaassa ja mm. Brysselissä ja Pariisissa sekä naapurimaissa. Yrjö oli mukana myös Eilan 85-vuotisjuhlassa, jonka lapset tarjosivat äidilleen viime vappuna Peurungassa.

Yli 80-vuotiaana hän opetteli tietokoneen käyttöä. Hän kirjoitti sinne muistelmiaan, surffaili facebookissa ja sähköpostin välityksellä piti yhteyttä lapsiin ja lapsenlapsiin sekä sukulaisiin ulkomaillekin, jonne kuvat ja viestit siirtyivät puolin ja toisin. Myös pankkiasiat hoituiivat netissä.

Hän oli ideoimassa sukuseuraa yhdessä poikansa Jarin kanssa Sirkan talossa Leinolan kylässä. Se perustettiin v.1996 Sukuseura Sirkan-Puttoset ry. nimisenä. Joka jouluisena rituaalina oli joulukorttien kirjoittaminen sukuyhdistyksen jäsenille hänen kotonaan. Hän myös kokosi sukunsa vanhoista valokuvista kansion, johon hän kirjoitti jokaisesta henkilöstä omat muistonsa.

Eila oli kiinnostunut myös miehensä suvusta ja Kohosen sukuseurasta, jonka jäsen hän oli vuodesta 2000 lähtien.

Hän vieraili Sortavalassa ensimmäisen kerran miehensä kanssa vuonna 1989, jonne he pääsivät erikoisluvalla matkustamalla Leningradin kautta junalla. Tätä jännittävää matkaa hän muisteli usein.

Toisen kerran hän kävi Olavin kuoleman jälkeen v. 1996 muistokäynnillä. Vielä viime kesänä hän olisi Yrjön sekä poikansa ja miniänsä kanssa halunnut lähteä Kohosen sukuseuran matkassa Sortavalaan, mutta arveli matkan olevan liian väsyttävä.

Yrjön äiti oli ollut Sortavalan lehdessä kesätoimittajana, joten molemmilla olisi ollut siellä kiinnostuksen kohteita.

Eila-äiti oli mukana Kohos-kahveilla viime talvena Aalto-museossa (vrt. kuva sivulla 17).

Eila rakasti runoja ja luki paljon kirjoja. Hän seurasi televisiosta ajankohtaisohjelmia ja dokumentteja. Häntä kiinnostivat yhteiskunnalliset asiat. Hän oli mukana lastensa, lastenlasten ja Sirpan pojan Tommin tyttärien elämässä. Lasten ja lastenlasten menestymiset ja murheet hän kantoi ominaan ja antoi neuvoja hienotunteisesti ja aidosti. Lapsenlapset sanoivatkin mummon olevan positiivisella tavalla ovela. Hänen ajatuksensa aukenivat usein vasta seuraavana päivänä. Eila ei korostanut tai tuonut itseään esille. Hän oli positiivinen kannustaja ja myötäeläjä. Ilta-rukoukseen sisältyi kiitos kuluneesta päivästä.

Elämässä oli paljon iloa ja naurua, mutta myös suruakin ja sairautta. Hän oli vahva nainen, jonka kestävyys oli peräisin ahkerasta ja työteliästä elämästä. Hän kesti leukemihoidot yli kaksikymmentä vuotta sitten ja parantui. Tämä viimeisin sairaus alkoi oireilla pikkuhiljaa ja yllätti ärhäkkyydellään. Eila menehtyi kahden vaikean leikkauksen jälkeen 85-vuotiaana 3.9.2010 Keski-Suomen Keskussairaalaan.

Sukuhistoria-kirjassa sivulla 211 löytyy Eila Kohosen tiedot.
Henkilönumero on 12128++

Aili Mattilan muistolle

Aili Mirjam Mattila, os. Kohonen syntyi Sortavalassa, Kuljakon Nokkalassa 9.7.1925 ja hän kuoli 30.3.2010. Lapsuutensa hän vietti ensin mantereella ja sittemmin perheen isän työn vuoksi Laatokan ”meren” saarilla Mökerikössä, Valamossa ja Mantsissa. Merkittävän jakson perhe asui Vanhan Valamon luostarin tuntumassa sekä luostarin hotellista vuokratussa asunnossa. Äidin evakkotaival johti 1950-luvun alussa Kauhajoelle, Aronkylään. Siellä hän löysi hyvän eteläpohjalaisen puolison.

Omat muistikuvani äidistä ovat reilun 50 vuoden ajalta. Lapsuus oli vapaata ja huoletonta. Kirkonkylässä asuimme Vakio-Sähkön vintillä. Vanhemmat työskentelivät lähellä, alakerrassa, josta me heidät tavoitimme. Äiti oli maltillinen ja harkitseva kasvattaja, eikä hän provosoitunut lasten murrosiässäkään. Asioista pystyttiin keskustelemaan rauhallisesti. Äiti oli viisas nainen myös työssään. Hän sai erinomaisia ideoita ja toteutti ne yhdessä isän kanssa. Suvereenisesti hän osasi työn sähkötarvikeliikkeessä ja erityisen innostunut hän oli valaisinosastostaan, jonka valikoimissa oli paljon design-tuotteita, kotimaista laatutavaraa.

*Aili Mattila (Juho/Yrjö)
oheisessa kuvassa kotipihallaan
Kauhajoella.*

Äiti rentoutui paitsi tekemällä käsitöitä, myös lukemalla kirjoja. Erittäin tärkeäksi tuli Aronkylässä yli 60 vuotta sitten syntynyt, vajaan 20 tuttavanaisten muodostama kirjakerho. Kerho kokoontui kerran kuukaudessa jäsenten kodeissa ja ystävät hakivat äidin mukaansa aivan viimekuukausiin saakka.

Äiti piti matkoista. Jo työelämän aikana hän kävi useita Euroopan matkoja ja Ceylonilla saakka. Eläkeiässä oli aikaa matkustaa isän kanssa Karibialle, Kiinaan ja Japaniin. Sisarus-tensa kanssa äiti teki tärkeän yhteisen matkan Egyptiin. Myös lastenlapset saivat nauttia äidin matkaseurasta. Viime vuosien kohokohtia olivat Laatokan Valamon matkat sisarusten, lasten, lastenlasten ja muiden Kohosten kanssa. Yli 20 vuotta sitten vanhempani muuttivat äidin löytämään ihastuttavaan omakotitaloon, jota ympäröi laaja puistomainen puutarha. Äiti, karjalankasvatti, rakasti kauneutta, kukkia ja luontoa. Hän innostui linnuista, joita onkin paljon pihapiirissä. Usein kiikari oli käsillä ja ellei lintukirjasta lajinmääritys onnistunut, hän soitti kysyen neuvoa.

Karjalaisen kodin perua arvelen olleen innostuksen kalastamiseen. Äiti oli aina vapaaehtoinen airolliseksi, kun tarvittiin soutajaa verkoille ja välillä huvittavaa oli äidin tuoma kalaonni. Onneksemme hän nautti myös muikkusaa-liiden perkauksesta.

Äiti toimi Yrittäjänaisissa ja Sotainvalidiniaisissa. Hän oli Kohosen sukuseuran perustajajäseniä. Hän ei halunnut olla keskipisteenä, mutta nautti kovin isän toimeliaisuudesta. Isän toime-liaisuus vei äidin tasavallan presidentin itsenäisyysspäiväkutsujen tanssiparketille asti!

Kysyin pojiltamme luonnehdintaa Ailista, joksi he isoäitiään kutsuivat. Heidän mielestään Aili oli välitön, humoristinen, nauravainen ja iloinen eikä hän ollut ylhäältäpäin sanelija.

Jatkuu ...

Kohtaamiset olivat lapsen ehdoilla ja Ailin arvostava suhtautuminen lapsenlapsiin jatkui heidän aikuisuuteensa saakka. Läsnaolo merkitsi yhdessätekemistä, missä tahansa tavattiinkin: kotona, Kauhajoella tai ulkomailla. Aili iloitsi lasten ja lastenlasten virstanpylväistä.

Ajattelen, että äidin suvaitsevaisuus, taito kuunnella ja kuulla toista sekä ottaa toinen huomioon ovat kehittyneet jo lapsena Laatokan Valamon erikoisissa olosuhteissa. Siellä hän tottui erilaisiin ihmisiin, sillä saarella oli suomalaisia, venäläisiä, kilvoittelijoita, luostarin munkkeja, noviiseja, vapaaehtoistyöntekijöitä, kesätyöntekijöitä, luterilaisia, ortodokseja, sotilaita, siviilejä, turisteja ja pyhiinvaeltajia.

Yhdessä äidin kanssa jo lapsuudessani katsoimme televisiosta ortodoksisen pääsiäisyön aamupalvelun ja sittemmin kävimme Oulussa ristisaatossa useina pääsiäisinä. Yhteisillä Valamon matkoilla opin muun muassa, miksi ja mihin karjalaisilla on kaipuu ja mitä ekumeenia voi olla.

Tapasin äidin viimeisen kerran palmusunnuntaina, joka on virpomispäivä itäisen tradition mukaan. Hänen viimeiset sanansa tapaamisessamme olivat ”virvon, varvon, tuoreeks, terveeks tuleviks vuosiks”. Ennen pääsiäistä äiti nukkui pois. Tänä vuonna pääsiäisyön laulu ”Kristus nousi kuolleista, kuoleamalla kuoleman voitti ja haudoissa oleville elämän antoi” sai yhä syvemmän merkityksen.

Timo Mattila

MUISTOKUVIA KESÄN 2010 VALAMON MATKALTA

Matkatessamme viime kesänä laivalla Sortavalasta Valamoon, pysähdyimme kerran ennen luostaria todella kauniiseen kirkkoon. Paikka oli Valamon Uuden Jerusalemin skiitan kirkko. Alla on kuvia kirkon kauniista tauluista ja ikoneista. Kuvassa ovat Kaija Kangasmaa ja Niilo Kohonen. Tämä Valamon matka oli heille molemmille varmasti ajatuksia herättävä, koska tällä kertaa ei Aili-sisko enää ollut mukana. Taustalla oleva ikoni on nimeltään "Jerusalemin Jumalanäiti".

UUTISIA JÄSENISTÖLTÄMME KOHOSTEN KOHOKOHTIA

KUNNIAANOSOITUKSIA

Itsenäisyyspäivän juhlavastaanotolle linnan juhliin 6.12.2010 oli kutsuttu myös Kohosia. Mukana kutsuttujen joukossa oli Ari Kohonen vaimonsa Kaijan kanssa. Ari on Tekla Oyj:n toimitusjohtaja. Hänen isänsä on kunniajäsenemme Aaro Kohonen.

VALKOLAKKEJA

JA VALMISTUNEITA

Janne Pöllänen on valmistunut insinööriksi 23.4.2010. Janne on Juho-sukuhaaraa, hänen vaimonsa on Petra Mattila (Yrjö/Aili/Pekka). Onnittelut hienosta suorituksesta!

UUSIA KOHOSIA

Petra Mattilalle ja Janne Pölläselle (Yrjö/Aili/Pekka) syntyi 8.7.2009 poika, joka sai kasteessa nimekseen **Teemu Kristian Mikael**.

Kimmo ja Katarina Lempiselle syntyi 30.6.2010 poika, joka sai nimekseen **Anton Johan**. Kimmo on Lippo Lempiosen poika (Anna/Lauri). Tärkeä tapahtuma isovanhemmille, koska Anton on heille ensimmäinen lapsenlapsi.

Lenni Matti Aukusti Laukkanen syntyi 9.8.2010 Helsingissä. Hän on Terhi Laukkasen (Anna/August/Erkki) vanhimman pojan, Heikin ja Anun esikoinen. Lenni kastettiin 10.10. 2010, eli Erkki-ukin hautajaisista seuraavana päivänä.

Jaakko ja Katariina Mattilalle (Juho/Yrjö/Aili/Timo) syntyi 9.7.2010 poika, joka sai kasteessa nimekseen **Leevi Kasper**.

Taneli ja Paula Mattilalle (Juho/Yrjö/Aili/Timo) syntyi 4.12.2010 poika. Aivan viime hetkessä Timo-ukki tiesi kertoa, että pojan nimeksi tulee **Elmo Mattila**.

Tervetuloa sukuun - uudet tulokkaat!

AVIOLIITTOJA

Axel Kohonen (Juho/Yrjö/Niilo/Esa) ja **Rebecca Södergård** vihittiin Vaasassa 7.8.2010. Uuden perheen sukunimi on Kohonen. Toivotamme Onnea nuorelle parille! Vrt. kuva yllä.

Jaakko Tuomola (Juho/Leena/Pertti) ja **Marja Tuominen** vihittiin avioliittoon Ikaalisten kirkossa 17.7.2010. Heistä kerromme enemmän sivulla 19.

Taneli Mattila (Juho/Yrjö/Aili/Timo) ja **Paula Hietala** vihittiin avioliittoon 18.9.2010 Oulussa. Parhaimmat Onnittelut heillekin!

POISNUKKUNEITA

Aili Mirjam Mattila (Juho/Yrjö) kuoli 30.3.2010. Lue muistokirjoitus sivulta 24.

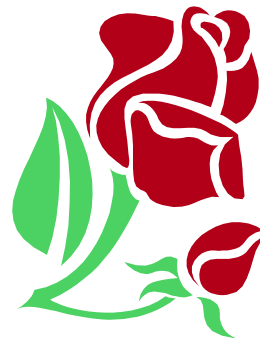
Eila-Sofia Kohonen (Pekka/Olavi) kuoli 03.09.2010. Lue muistokirjoitus sivulta 22.

Erkki Lempinen (Anna/August) kuoli 19.9.2010. Lue muistokirjoitus sivulta 21.

Arja Mattila (Juho/Yrjö/Aili) siirtyi ajasta ikuisuuteen 24.09.2010 55-vuotiaana. Lämmin osanotto lähiomaisille.

Matin sukuhaaran vanhin jäsen, **Reino Ahveninen** on kuollut 91 vuotiaana. Hän oli syntynyt 5.12.1919 ja kuoli 20.11.2010. Reino oli Matin tyttären, Emmen poika.

Lämmin osanottomme lähiomaisille.

Onnittelut Onnittelut Onnittelut Onnittelut

50 v.

Aki Kohonen 15.03.2010

Tapio Kohonen 26.12.2010

55 v.

Arja Mattila 07.07.2010

Ari Kohonen 17.08.2010

60 v.

Paul Medley 27.02.2010

Tuija Laitala 25.10.2010

Pirjo Tuomola 17.09.2010

Pertti Tuomola 12.11.2010

80 v.

Ellen Kohonen 10.03.2010

Aaro Kohonen 20.08.2010

Hyvät sukulaiset!

Lähetäkää merkkipäiväilmoituksia lähipiiristäne. Valokuvatkin ovat tervetulleita ja antavat vaihtelua lehden ilmeeseen.

Meillä on seuran arkistossa yhteenvedot Juho-sukuhaaran syntymäajoista Aune Simpuran kokoamina.

Pyytäisimme muitakin sukuhaaroja lähettämään aktiivisemmin merkkipäivätietoja lehteemme!

**”Elämän ihana taika
on eteenpäin vierivä aika,
sillä jokainen kaunis muisto
on sydämessä kuin kukkiva puisto”**

Yhteystiedot ja osoitteet

Jäsenkirjeemme kääntöpuolella lähetämme aina sukuseuramme yhteyshenkilöiden osoitteet ja puhelinnumerot. Käytä niitä hyväksesi ja ota meihin yhteyttä.

**Mikäli omat yhteystietosi muuttuvat,
muistathan ilmoittaa siitä jäsenrekisterin
hoitajalle,**

Pirjo Lehtiselle, Kukkulakuja 1,
03150 Huhmari, puh. 040-561 2730

Siten varmistat, että seuramme posti tulee sinulle perille!

Onnea kaikille päivänsankareille!

Eeva-Maija ja Pekka Simpura Sortavalan suomalaisella hautausmaalla olevan Hallonbladn hautakappelin edessä.

Muistomerkistä muutama metri vasemmalle, kaksihaaraisen korkean puun juurella on Juho ja Agneta Kohosen hautapaikka. Siinä ei ole hautakiveä. Aikaisemmalla matkalla viety puuristikin on hävinnyt.